

Bravo!

LITERARA
satiră-umor
Tribunalul
il. Nr. 22-938

Director:
SIMION MICLEA

Redacția și administrația
ARAD
Strada Eminescu Nr. 30.
etal 3. Telefon 10-83

ABONAMENTE:

150 lei anual, 1000 lei pentru întreprinderile mijocii; 2000 lei anual pt. marile întreprinderi. — Abonamentele se plătesc înainte.

Comunitate spirituală

desinteresată — cu unitățile și liniștea ghiftuită de locurile proprii nici ideile și nici structurile noastre. Hărțuiri mereu de din toate părțile și de toate părțile am reușit totuși să ne în ciuda tuturor prigonilor și bravi. Esența ființei geto-dacă „sfidători ai ai primejdilor”, a rămas în matca poporului pură și grație ei, vijelioasa porne înviere a Neamului, porne căpetenia Mișcării Legionare Zelea Codreanu a biruiască. Dar izbucnirea a unui Neam se face prin înviere — prin aceia ce se născuți — acel ce es năpras-tumuluos din besna ce miera așternută peste el și patrici au doar un singur țel: Aceștia formează elita. A-elita n'a șovăit o clipă; s'a totați pentru ideal. Prin dă-lor Neamul — cu imensele și latente — s'a sguduit și talca bună a izbăvirii desă-

vârșite — a drumului învierii, Abia atunci când fiorul mântuirii, trăit cu atâta intensitate de Moja și Căpitan își va gamifica filonul în fiecare din noi, abia atunci vom fi așa cum trebuie să fim: Stâncă de granit.

Cultul onoarei ce împodobește fruntea iluminată a legionarilor, trebuie să se răsfrângă asupra celei mai umile colibe din crestele Carpaților ca și asupra falnicilor turle castelane. Mistuirea desăvârșită în destinul cu care ne e împregnată ființa ne va da duritatea trăiniciei noastre veșnice. Dar veșnicia n'o putem dobândi decât prin înviere. Să ne pregătim sufletele și să ne oțelim dârzenia strămoșească în această bătălie titanică.

Trebuie adusă la realitate viața Neamului toată suflarea românească. Mișcarea legionară nu vrea să creeze privilegii pentru nimeni dar un lucru trebuie bine pătruns de fiecare: aderarea completă la noua viață e absolut indispensabilă. Incadrarea în marșul spre nou

destin creiat de Căpitan și aghiotanții lui e o necesitate strângentă.

Barbaria în care am trăit atâta amar de vreme cu „indiferența” și cu „nu mă amestec, sunt neutru” trebuie înlăturată ca pe o plagă rușinoasă. Un neam trăește atâta vreme cât este activ, cât își trăește total cu aspirațiile lui. Pasivitatea, non-aderența, sunt racile care trebuie să dispară fundamental. Nu „indiferenții” creiază valuri ci sufletele active, calde pline de dragoste și avânt. Dacă astăzi neamul nostru stă viu și aspru cu fruntea sus, aceasta se datorește exclusiv acelor martiri ce și-au înfrățit trupul lor cu pământul Tării la R. Sărat, la Cluc și la Vaslui.

Comunitatea creată de saltul lor în eternitate, este azi o forță indestructibilă. Trebuie înțeleasă de tot ce-i românesc și încrestată în sufletul fiecăruia imensa lor jertfă.

Înțelegeți și veți fi altul: Om Nou.

Emil H. Nonu

Președintele Kallio moare în ziua alegerii urmașului său

UN PREȘEDINTE ȚĂRAN

De treizeci și cinci de ani Kosti Kallio n'a avut decât un singur scop — să slujească

Dacă i-a fost dat marelui scriitor Santeri Alkio să cânte frumusețea vieții la țară, socotind-o ca însăși baza edificului social, președintelui defunct îi revine gloria de a fi transformat aceste concepții într-o realitate politică.

De la instituirea și fragilului universal pentru bărbați și femei la 1907, poetul și iubitorul de pământ — deoarece Kallio, era un mic cultivator din Ostrobothnia — au stabilit bazele unui partid politic agrar, care avea să ia în mâini soarta agriculturii finlandeze.

Având nouă reprezentanți la în ceputurile sale, acum 23 ani, acest grup politic numără astăzi 50 deputați, adică mai mult de un sfert din parlament unde alcătuiește Centrul.

În virtutea acestei poziții și datorită înțelepciunii șefilor săi, el a știut să aducă în viața politică și socială a țării un element

moderator, plin de bun simț țărănesc.

Acest rol a fost ușurat de o legislație, care a creat o clasă țărănească compusă numai din proprie țări mici. Legea de baza este „Lex Kallio”, un vast ansamblu de măsuri legislative ce îngăduie o operă de colonizare, care ca și emanciparea fermierilor, a fost asigurată prin concursul financiar al statului. Fără să vorbim despre recunoștința țărănilor pentru șefii săi, reformele agrare au dat realizatorului lor o stimă generală care l-a dus de mai multe ori la președinția Parlamentului.

Carierea politică a lui Kosti Kallio a fost încununată cu succes, de supremul omagiu al poporului întreg, când a fost ales, în 1936, președinte al republicii.

La acest post de comandament a înfruntat războiul din anul trecut. Odată războiul terminat el se dedica cu totul operei de reconstrucție a țării sale. Finlanda pierduse teritoriul, însă populația lor părasindu și toate bunurile, a plecat în țară, rămasă liberă Ulți-

4 pagini 2 lei

Carce cătă Iuân Nojită

CEACEO IUOANE NOJITĂ

Dă multă vreme am tăt vrut lo să ce întâlnesc, da vladzi tu cum stau lucrurile acuma. Nu prie ce poș dușie afară dăn sat că ce prin-ge năcăjātu asta dă frig care vrie săș roadă blecele oasă. Da ca săș și cu șine stai la givan țacă mă începuesc lo cum șciu după carcea dăla notareșu. Mă numiesc Iuân Decrienu și mis dăn Leucușești dă Lângă Logoș. Mis însurat cu o mulere gișela, care nu ce lasă săș pî-oeși dăn casă fără săș nuș pricească săș nu stai mult Inge ce duși. Am șă un copil pe care vreau săș bocez da măi stau o țără că nu lam găsāt numele în cărindari. Mam uitat lo săș în cărindariu tău dar prie mulce nume ai pus tu în lo. Mam gângit săș bocez pă numele teu da nu vrea mulerea că zășie că nui așe faină șă că tu ai făcut mulce blăș-tămășai pă tăce sacele Inge ai um-blet. Pântru tătă triaba asta am multă sfacă în casă. Mama jânie cu nevasta și lo nam nișun pic dă ajutori. Da lasă că creșce copilu meu șă atunși ei vige lo cum stau cu triaba dăn casă. Iș spun Iuane că lo tăt Nojătă îi strig, daficea poșă Pătru a nost ascultă dă mule-ri. Șă măi trăbie săș spun lo un lu-cru. La nci în sat Iestă mulce flece care nu vriau săș mărice că nuș găsesc iele feșori pă plac. Oi măi scrie lo în feala teă dacă nu sor cumiști. Mă Iucane, Ia spunemi tu mie cam șie om Iesci tu, că tare îmi plășie dă cine. Tătă zăua mă uit în cipul tău cu clăbăt da șiela scump pă carle lo crierd că lai căpătāt du pāla vo mulere dăn Vinga dacă nu mirt. Am măi auzāt că tu nu brei nimic și tarie munșitor mai Iesci. Când tătă lumia îi pă holge tu nu-ma ce prieumblioză pân sace săș vizez cam șie fac mulerile. Faină triabă. Șă lo aș vrie săș mă fac ca cine. O săș givān lo cu cine când vin la Arad la un cumnat dai meu care tăt la foș ai. Trimecem o car-ce ca săș șclu cum îi pân Arad șă șie fac flecele după o ulișă după crumu cătă Aradul nou.

lo aș trimet cu poșta un păchet cu cărnaș dăn porșii miei pă care ma-ma Ana lo criercut. Așă ar trăbui săș trimeată tăți care ce cunosc ca săș ai șie săș mănși tu cu priecenii tăi. Pă carce nu mă Iescălesc pân-trucă acum mă cunoșci. Sărbut Iuane.

mul gest politic al Președintelui a fost să semneze un proiect de lege având de scop indemnizarea victi-melor de războiu, printr'un sacri-ficiu general, cerut avușilor.

Soarta a vrut ca președintele săș și închee cariera sa politică de-dicată unei pasiuni pe care a cu-noscute-o — dragostea de țară — printr'un act care îngăduia săș se as-tupe golurile săpate în rândurile cultivatorilor umili, a căror pro-gres a fost opera vieții sale.

(T. E.)

Rugăm corespondenții noștri, să trimită materialul pentru „Bravo” cel mai târziu până după amiază. Aceasta în fiecare săptămână. Cel care nu vine vor conforma, vor fi înlocuiți.

Hălmaçiu

Fetele și băieții noștri, s’au cam cumentit de când „Bravo” se ocupă de activitatea lor de peste zi.

Astfel nu mai auzim nimic de plimbările pe drumul ce duce la Bodești și spre goră. Una care nu se prea împacă cu plecarea concentrațiilor din comună este dșoara Iuliu (știi care). Apoi dșoara Mărtuța, de când un tip cu nume sonor (...escu, prin excelență caporal T. R.) nu mai dă semne de viață, cu toate că-i promisese scrisori... de dragoste. Simpaticele fetițe ale tâmplarului de peste pod, s’au cam păcălit în legăturile de dragoste cu un sergent chefliu și simpaticul Simlon.

De sfintele sărbători, cărtașii și societatea sugativă au desfășurat o activitate foarte bogată. La dna Covaci și Cooperativă a fost un adevărat pelerinaj. Bietul Arsenie și Turuc au avut mult de furcă cu scriitorii dela Percepție și flăcăii dela Primăria (Ce zici prietene Faic?)

Cât p’aci era să uităm duduiă cu „crampa” caldă. Ea este rugată să fie mai prevăzătoare, căci nu e lucru frumos să tînă afară în frig, sub poartă, bietii „burlaci” cari vreau să-l vorbească de dor și iubire...

Duduiile surori, fiind foarte încântate de vizita unui scribălaș la judecătorie și a unui „ster” cu carul părintele lor se cam încurcă pela restaurantele din loc, nu mai stau de vorbă cu consănzanii lor într-o zi „cum lemne” s’a făcut toți trei. Mai întrebăm un singur lucru: Cum te-a fost rochiile dimineața după petrecerea la care au luat parte cu cei de mai sus Cam... ploutate, ne informează un rău de gură din sat.

— Apoi să vă spunem, așa petrecere n’a fost încă în Hălmaçiu de când cîinii umbli cu coada în sus, ca și de sărbătorile trecute, dar nici n’o fi degrabă. Dar vedeți de ce a fost așa de reușită. Pentru că după începerea dansului, domnii aranjatori și-a trimis partea din invitații „acasă”. Oare de ce? Raspundă domnii aranjatori, cam despre ce e vorba.

— Studenții s’au cam ars când s’au prezentat cu colinda la un avocat de lângă „Milionarul”, care i-a ținut o jumătate oră pe coridor și nu le-a dat decât un pol. Se gândea avocatul nostru că banii n’au o destinație bine prezizată. (Cu ei s’a angajat un chef strașnic).

— Una nostimă. O dșoară dela noi mergând la bal la Baia de Criș și-a pierdut poșeta în care avea pe lângă alte acte, salariul pe o lună și scrisori de dragoste. Ea nu-și amintește unde a pierdut-o. Știm doar atât că a făcut o întrebare și către birjarul care a dus-o la gară, nu cumva a uitat-o în căruță. Se tânguia biata dșoară că nu-i pare rău de bani și acte, ei după scrisorile primite dela un simpatie și ei... Se pune întrebarea dacă nu cumva i-a pierdut în noaptea balului?

Moștenirea cățelului

Un caz fără precedent turbură în momentul acesta somnul onestilor magistrați portughezi: moștenirea lui Gipsy. Toți vorbesc despre credinciosul Gipsy, mort de mâhnire pentru pierderea stăpânei iubite și se întrebă cum va fi rezolvată problema atât de complicată a patrimoniului lăsat pe numele lui și revendicat acum, cu egală dârzenie, dacă nu chiar cu egal drept, de trei petendenți. Lipsa unor clare indicii testamentare face ca sarcina judecătorilor să fie dintre cele mai anevoioase.

Gipsy era un grațios cățeluș pechiniez cu un arbore genealogic în cea mai perfectă regulă. Prin starea civilă cămină, i se cunoșteau ascendenții, descendenții, rudele apropiate. Unic consăngean în viață, avea un fiu, cu numele de Ralf, născut dintr-o legătură bine constatată. Gipsy aparținea contesei Leonora de Costes, decedată acum câteva luni. Contesa își iubea nespuse de mult cățelușul astfel că jinu să garanteze lui Gipsy un viitor lipsit de griji. De aceea îl încredințase uneia dintre cele mai bune prietene, doamna Carmela Sorano, lăsând prin testament o sumă corespunzătoare unui milion, de lei cu indicația precisă de a se destina venitul ei întreținerii și fericirii lui Gipsy.

Doamna Sorano nu trădă încrederea contesei. Dar îngrijirile, ori cât de sânguinoase au fost ele, nu izbutiră să-l face pe micul Gipsy să-și uite stăpâna dispărută. Cățelul pierdea văzând cu ochii. Într-o zi, Gipsy fu găsit pitulat pe o mobilă din salon lângă fotografia contesei. De Costes murise de durere cum au declarat în unanimitate vecinarii veniți la fața locului. Această veterinar afirmă apoi nu numai că dna Sorano nu putea fi răspunzătoare de moarte, dar că ea făcuse tot ce era în putință pentru a o înlătura.

Așa dar, cățelușul încetase de-a mai trăi, însă rămânea averea lăsată pe numele lui. Doamna Sorano, știindu-și datoria împlinită, susținu că avea drept la moștenire. Reclama făcută în jurul acestui de aceeași părere erau și rude-

le contesei de Costes cari atacară testamentul afirmând că dna Sorano putea să reclame numai venitul, aceasta și pentru un scop bine determinat: acum încetând acest scop, capitalul trebuia să fie pus la dispoziția moștenitorilor legali.

Acest caz atrase luarea aminte a unui al treilea precedent la moștenire, d. Pedro Suarez adică stăpînul lui Ralf, ultimul fiu în viață al pechiniezului Gipsy și descendentul lui direct. Domnul Suarez cere pentru Ralf dreptul la moștenirea contesei de Costes, dat fiind că ei sunt moștenitorii părinților. El este de părere că numai asigurând fericirea progenerii lui Gipsy se vor respecta întocmai intențiunile contesei. Care dintre cei trei împrieinați va avea câștig de cauză? Magistrații sunt perplexi și cauza să tărăgănează, din amânare în amânare, poate cu speranța că va interveni o tranzacție între părți spre a scuti tribunalul de răspunderea unei sentințe care, probabil, l-ar fi pus în greu cumpană chiar pe Solomon.

Nu mai puțin curios este motivul unui proces de despăgubire, în tentat de o doamnă din înalta societate newyorkeză unui tânăr inginer din Boston. În cursul unei recepții, doamna care ședea într-un fotoliu, lua o țigare cu gând de-a o fuma; tânărul, în picioare, lângă ea, se aplecă, galant, spre a-i oferi foc. Dar chiar în clipa aceea fu apucat de un strănut atât de violent, încât aprinzătoarea îi căzu din mână alunecând în corsajul doamnei. În urma arsurilor căpătate doamna va trebui să renunțe pentru totdeauna la toaletele decoltate; ea pretinde o despăgubire de 100.000 dolari, adică bagatelă de vreo 50 milioane lei. Dar în ginerul deși regretă această nenorocire respinge orice răspundere socotindu-se victima unui caz de forță majoră: de fapt el nu putea nici să prevadă, nici să împiedice strănutul, în timp ce și-ar fi călcat datoria de gentilom neoferind focul pentru țigare. Precum vedeți, destinul dispune alfel: poți oare să dai în judecată destinul?

Siria

— Moștorul nostru dela București, de un timp încoace, prea își dă aere. Să fie însă precaut căci ușor s’ar putea întâmpla să sufere de pe urma „grandomaniei” de care suferă. Mai bine ar avea grije de el și de dșoarele lui, decât să și bage nasul unde nu-i fierba... Pentru recunoaștere, îi prezentăm doar nasul asemănător cu a lui Tânase și prin excelență este și poet.

— Cheflii dela noi cari au obținut să sugă pe spinarea altora, să s’au cam... pădit. Nimeni nu mai are bunăvoință să lor plătească de... beut.

— Dșoara de pe ulița lui Ghem, s’a cam șifonat. Motivul e simplu.

Nu mai are cine să-i facă temele și cine să o mângăie cum se obișnuise în ultimul timp. Ce zici dșoară? E păcătoasă lumea de azi...

— Amicul nostru „To” a trecut limitele unul feclor Intelligent, Ca să se arate și el că este funcționar de bancă, la un bal, toată noaptea „fluturase” o hârtie de cinci sute lei. Se mândrea omul nostru că nu se găsește nimeni să o schimbe.

Ca să fim mai „dulci” cu el, îi întrebăm: ce cu diploma de baccalaureat? De ce nu s’a încorporat odata cu ceilalți T. R.-iști? Probabil nu s’a găsit hârtia necesară pentru tipărirea ei. De ce să nu fi sincer prietene?! Lasă chestia baltă...

Foale verde pe sub crâng
Șeful gării dela Vărfuri
Foale verde și un dudău
S’a făcut lasu rău
Că pe timpul lui Flaș
Era mai liber prin oraș.

II.
Foale verde orator
Fostul nostru primar
Acum pe la Crăclun
A tras un tambalau bun
La care a fost antreprenor
Bucșe, Botaș scrietori
Foale verde lămăiță
Asta fu la Nicuțaiță
Iar când să plece la Cantă
Pantea luă și cocana
Ca să poată bea la doamnă
Iar acum la sărbători
Nu găsește juică să mori
Dacea Botaș, Vein scrietori
La Avram-lancu o luară
Pe colindatori îi lăsară
Foale verde de mohor
Tânărelul Perceptor
Acum de sărbători
A căpătat și el cadou.
Fotografii și odicoaloane
Pentru ondolat doamne
Foale verde rosmalin
Cu frizerii de cel mai film
Cine știe să citească
Poștașu nostru să-i găsesse
Foale verde iarbă lată
Doamne cum era odată
O doamnă foarte beată
Foale verde mai un hoț
Când sa întors din Gurah
Vesele ca cumpărat
Lapte, unt și un spanac
Foale verde și o săcie
Astei nănuța Mărie.

Întepături de leac...

Unul „logodit”
Că ai cinci secundare,
Noi, acum o știm;
Dar, nu ni-e frică de bătaie
Deci lertare nu-ți cerșim
Diul „Picătuiă”
Deși, ai rolat ca — temnicer
Tul — de neam, ești tot boier
Dar, boier mai vechiu, mai
Ce nu dă la nime, ... înmire
„Inccenteilor”
Domnișoarele ce bănulesc,
Să știe sigur că... greșesc.
N’a fost ei și poate, nici
D-lor însă, să și bată capul.

Sunt ele inocente,
Și la întepături rămân Indii
Dar, totuși, ... le doare
Del... ambiția lor de fată

Bravo! Bravo! „el” e vinovat
Că știe cusurul, la tot natul
Eroilor din marginea sat
Când cerură-ți, să vă dolnea
A-ți uitat că n’estă lume,
Acum, răspicat se spune:
— Trântorii —, să nu se

Dar pe semne, v’a-ți dat
Că încă mai există unli,
Ce n’au chef să facă pe noi
De a-ți schimbat, întreagă...
Lui „Ion”
„Cap mare” că îți spune,
O știm cu toții anume,
Că, avea-i în el ceva,
Asta; nime n’o bănuia.

Dar acum după ce ai jucat,
Pe „nene Ion” de minune imi

Cu toții ne mirăm, te felicităm
Și... te rugăm:
Nu fi supărat „cap mare”
Doar, lumea n’treagă, te-a a
In picio-

Anul 1840

Lumea acum o sută de ani

Germania și Europa luptă pentru certarea noului ordinii politic și configurația spațiului ei vital, convingându-se că în acest an al sorții, el stă în fața unei schimbări fundamentale, în fața unei lupte pe viață și pe moarte între puterile progresului și cele ale conservatorului, între idealul nou și vechi. În popoare tinere și vechi. Astfel, în 1840 și 1940 leagă și desparte același timp mai mult decât trecerea mecanică în revistă a o sută de ani s'au scurs.

În 1840 a început războiul continentalului, cu ajutorul căruia Napoleon și-a deschis drumul spre Paris, punând stăpânire pe cele mai importante porturi din centrul Europei. El a înregistrat, mai mult decât oricare altul, procedeele necesare de a-și asigura influența și puterea în țări străine. Dacă 1840 a fost un an de succes pentru englezii, 1940 prezintă o criză acută a dominației britanice în lume. În 1840 s'a plănuț construcția faimoasei "Feldherrnhalle" la München, care s'a și înfăptuit. O sută de ani mai târziu, clădirea istorică din capitala Bavariei a devenit simbolul rezistenței germane, a eliberării ei de marea unire a tuturor germanilor.

În urmă cu opt ani a murit Napoleon, în vârstă de 82 ani, lăsat ca moștenire formidabila viață din partea doua a lui Napoleon, prin care proorocește anul 1940 progres ce par să se instaureze în Europa cu ajutorul Germaniei. Politică și tehnica înseamnă pentru noi mai mult decât au însemnat pentru o sută de ani și în războiul mondial simțim din ce în ce mai că de hotărâtoare este forța politică. Oamenii cari au trăit în Europa au fost și ei impresionați de politica zilelor de atunci. Adevărat este că mai existau oameni cari căutau calea ferată o invenție revoluționară și se temeau să călătorească în trenuri. În schimb, revoluția științifică și comunicăției, de a cărei invenție, a fost recunoscută de omenii. Invenția fotografiei, invenția gramofonului sau a electro-telefonului era mai puțin importante, invențiile lor n'au putut fi trecute în vedere. În același timp, invențiile au fost puse în aplicare și popularizate de către Siemens și Krupp. Noi, care socotim că metri de sbor și luăm războiul ca ceva obicinuit, zămbim la expresiile tehnice primite în trecut; totuși, secolul tehnic începe acum și și-a făcut loc în lume marile greutăți, cerând un ajutor din partea tuturor invențiilor, iar ceea ce generațiile de ieri au creat și perfecționat, generațiile de azi începuț să realizeze pe aceste începuturi. Într-un cuvânt, ceea ce era nou se demult de obicinuit. Privim omenii și generațiile cari întruț în sufletul epocilor și constatăm că în trecut s'au dezvoltat în mod brutalitate zdrobitoare. În prezent de acum o sută de ani, oamenii și economiștii au ecuat și filozofii. Spitzweg și alții sunt de același vârstă. În tablourile sale vedem oameni buni, pe câtă vreme în trecut face gloze și glume amare și în cultura burgheză și cu

o brutalitate sfichiuitoare ne spune că timpurile romantice au murit.

Gazetele politice, humoristice și dezvoltarea presei confirmă toate acestea.

Timpul din jurul anului 1840 este plin de contradicții, plin de revoluții politice. În anul 1840 s'a urcat pe tronul Prusiei, Frederic Wilhelm IV. În mijlocul celor mai mari decepții, provenite din sistemul „Sfintei Aliațe” și a oprimării sentimentului de libertate a germanilor, s'au născut speranțe noi. Și chiar când oprimarea a fost înălturată, patrioții germani dela 1840 și 1848 nu și-au putut ajunge scopul. Discordia democratică, influențe politice din afară, lipsa de conducători se opuneau atunci rea-

lizărilor cari trebuiau să se înfăptuiască abia la o sută de ani mai târziu.

Astfel se vede chiar în soarta poporului german diferența extraordinară dintre ceea ce a fost odinioară și ceea ce este azi. Multe au fost pregătite atunci spre a fi desăvârșite acum.

1840, 1940: doi ani, două epoci, trecut și prezent. Un început care a devenit sfârșit, și un sfârșit început. În ceea ce desparte și leagă acești doi ani, simțim ceea ce a fost puternic și vrednic de viitor, în trecut, dar și ceea ce a fost greșea și trecător. Dăm în aceste pagini portretele oamenilor ai căror profii a imprimat progresul secolului trecut.

Răvaș*

Ochilor albaștri

*Dacă slova asta neagră, cum îi sufletul în mine,
N'a murit, ci ostenit, te mai caută pe tine,
Tu strivește-o, că e slova unui om ce n'are minte,
Ce n'a dat nici cui binețe, și n'are de cele sfinte.*

*Da! Mi slova mea păgână -- și mi-i sufletul ateu
N'am vorbit nici când de bine, n'am crezut în Dumnezeu.
Pe pereții casei mele nu mi-am spânzurat icoane,
N'am bocit un mort în viață, picurându-l cu broboane...*

*N'am bocit un mort în viață, zilnic mă sfădeam cu mine
Dumnezeu n'arecum! Fanatic am crezut numai în tine.
Plâng, în slova asta neagră, dorurile toate, anii...
Unde ești? Ori, câte toamne-astepti? să sculure castanii?*

*Scris-am rândurile astea, eu, eu, ce-am răposat în Domnul.
De când ochii tăi albaștri, — anii — mi-au furat — și somnul,*

Timișoara, Ianuarie 1941.

TRAIAN RUSSU-ȘIRIANU

*) Din volumul M. S. „Cununi de sânziene”.

Căsătorie Sui-generis

Un exemplu de căsătorie „a la vapeur” ni-l relatează cronică stăruțului american, Indiana.

Ziarul dela care împrunutam faptul arată că în Statele Unite oamenii nu prea își bat capul în privința alegerii locului unde urmează să se săvârșească acest important act al vieții așa că se căsătoresc la biserică, la primărie, la uneori chiar la tribunal sau la domiciliu. Un glumeț prelude că s'ar putea căsători până și în capul colosalei statui a Libertății, ridicată la intrarea în portul New-York. În schimb nimeni n'a avut până acum ideea de a se însura într'un

tren de cale ferată mergând cu toată viteza. Acel care a înugurat această noutate era un impiegat de cale ferată care probabil n'avea prea mult timp liber întrucât și petrecea viața numai pe linie; cu alte cuvinte era „un tânăr grăbit”.

Faptul s'a întâmplat pe distanța Rushville-Connerville și pe platforma unuia din vagoanele trenului care gonia cu cea mai mare viteză, s'a săvârșit ceremonia. Acolo se aflau mirii, înconjurați de martori și nelipsitul pastor protestant care a unit și binecuvântat pe noii soți.

Sprîjinii comerțului românesc

Ultimele noutăți literare

Papetărie — rechizite școlare — Odoare bisericesti la

LIBRĂRIA ROMÂNEASCĂ

ABAD BULEV. REG. MARIA — TELEFON No. 12 88
Proprietar: PETRU MILOS

Gura Barza

— Mare bucurie a fost pe un șef minier, când a văzut că se topește zăpada... Intresându-ne, am aflat, că amicul nostru era bucuros deoarece nu se mai văd... urmele pașilor ce i făcea știe el unde...

— Prietenul nostru... garsoniera este din cale afară de furios pe toată lumea, pentru că am putut pune mâna pe scrisoarea... Drăguțule, nu fi năcăjit, pentru că nu noi suntem vinovați de faptul că biondina preferă pe altul nu pe tine... Și apoi — pe viitor — nu mai închiria garsoniere numai dacă ai aranjat cu fata, mai dinainte. — Vezi, că e bine dacă ții cont și de câte un sfat dat de noi...

— Avem noi ce avem cu cinematograful și cantina... (La casină ne vâram mai târziu)... dar până azi nu prea multe s'au schimbat. Am putea și de ce?

— Odată cu terminarea vacanței „studentii” noștri se înapoiază... Parcă-i vedem cu ce... aere vin! Noi însă îi așteptăm cu... curvenitele rânduri... în fiecare număr. Asta, pentru că o merită!

— Duduia din Valea Berzei e foarte supărată pe noi pentru că i stricăm toate toate... combinațiile. Ei na!... Nu fi mătăluță așa supărată, pentru că până acum am spus prea puține, față de cele ce știm și pe cari le vom spune abia de acum înainte...

Brad

— Na, c'o plesniram!... Nici mai mult, nici mai puțin, decât c'am devenit un „vânat” foarte căutat de clienții noștri. Voc onorabili, să ne... scarpene puțin... bulevardul șirei spinării, pentru că prea ne amestecăm în ciorba lor. Să admitem că prea suntem gură spartă. Asta însă nu înseamnă că scriem neadevăruri. Ba, din contră!... Știm că adevărul doare — și mai ales când e scris în aceste coloane, dar nu înseamnă — când ai atâtea alte mijloace de... realizare (dacă e cazul?! — să reoungi la... ciomag. O spunem, nu pentru că ne-ar fi frică — Doamne ferește! — ci pentru că știm zicala: „Omul dispune de minte, iar animalul de forță”. De altfel, suntem informați că acei ce s'au constituit în bandă de mardeiași, ar fi o parte din amănții unor cucoane restul fiind tinerii de maaaari speranțe din orașul... Ba, — se mai precizează — sunt vre-o câteva reprezentative ale sexului de... peste drum — cari s'au înfruptat copios din aceste coloane.

Pe noi — ca și alte dați — ne doare... cotul. Și, pentru că să fim sinceri, a mvrea să vedem odată pus în aplicare acest plan al lor. Nu pentru alta, ci doar că suntem și noi curioși să vedem... pe cine vor să bată onorabili!

— Mari chefuri s'au mai făcut în sărbătorile ce trecuț la... casa cu geam luminat. Urletele au fost auzite chiar și în vecini. Se afirmă că mai tare au... urlat două cucoane rele de muscă. Noi credem că nu ele, ci alcoolul consumat, au sculat vecinii din somn... Așa, un pic de rușine le poate fi!...

— O duduie a fost auzită de redactorul nostru, într'o seară rosind o rugăciune către Preacurata... O Maică Sfântă — zicea fata (?) Tu care ai născut fără să păcătuiești, ajută-mi și mie să... păcătuiesc, dar fără să... nasc!

ADRESA GREȘITĂ

Într-o uzină de munițiuni:
— Die Director, s'a făcut o greșeală. S'au trimis torpiera la Paraguai și grenadele la Bolivia și trebuia făcut invers.
„Nu face nimic, tot o să le schimbe el între ei“.

ONORARUL MEDICULUI

— Die Doctor, de ce întrebați mereu pe clientii Dvs. ce mănâncă și cât mănâncă? Oare aceasta vă ușurează diagnosticul?
— Nu face putea să spun asta, dar în orice caz, știu cam ce onorar pot să cer.

GREU SE HOTĂREȘTE

Medicul: — Iei regulat doctoria pe care ți-am dat-o?
Clientul: — Nu, căci aș ajunge prea târziu la birou.
Medicul: — Cum asta? În câteva secunde ai sorbit o linguriță.
Clientul: — Da, dar îmi trebuie o jumătate de oră până mă hotărâsc s'o iau.

IN DILEMĂ

Un vânător își povestește aventurile într'un cere de doamne: — „deodată aud un sgomot suspect într'un stuț din stânga. E un leu... la dreapta, un alt sgomot... e un tigru. Inchid ochii pentru o clipă. Când îi deschid, mă văd pus în fața unei teribile dileme“.
— Văi — suspină o doamnă și ai împușcat toate trei animalele?

NU VEDE...

Bunica a murit și Nicușor e trist. Mama îi spune:
— Ghiță, mama-mare e acum în cer și se uită la tine.
— „Dar nu poate să mă vadă, mamă“.
— „De ce nu?“
— „Păi și-a uitat ochii de masă“.

PE AMĂNDOUĂ

Iarăși îl așteaptă nevasta pe Tîcu să vină la masă, și iarăși s'a încurcat el cu prietenii la bodegă. Enervată, madam Tîcu îi spune servitoarei:
— Ia uită-te, Lenuța, pe fereastră dacă îl vezi pe domnul.
Lenuța privește și exclamă:
— Il văd, conijă. Vine.
— Pe care trotuar?
— Pe amândouă.

S'A ÎMBOGĂTIT

— Știi că Nicu s'a îmbogățit de pe urma unui atac?
— Ei cum?
— De pe urma atacului de apoplexie pe care l-a avut unchiu-său.

OMUL CETIT...

— „Și eu ți spun că, cu cât citește omul mai mult, cu atât știe mai puțin.“
— Adevărat. Uite, despre tine ași jura că, ai citit bibliotecă în-tregi.

MAI BEA UN PAHAR

Ion, după ce s'a cherchelit, meditează hamletic cu paharul în mână:
„Hu, să mai beau un pahar? Capul îmi spune nu, stomacul îmi spune da. Capul e mai înțelept, decât stomacul, înțeleptul cedează întotdeauna... Deci voiu mai bea încă un pahar“.

Un octogenar s'a căsătorit pentru a patra oară

Pastorul suedez Sverk a murit în împrejurimile Stockholmului, în vârstă de 84 ani, lăsând în urmă o văduvă de 20 ani.

El se căsătorise pentru întâia oară și rămăsese văduv la 67 ani.

Dar în primii ani ai căsătoriei sale, contractase o asigurare viageră pe baza căreia văduva lui urma să încaseze o sumă importantă în ziua morții lui.

Pastorul n'a voit ca vărsămintele pe care le-a plătit în mod regulat, să nu servească la nimic. S'a recăsătorit deci. Dar deveni în curând văduv pentru a doua oară.

Tot așa de încăpățânat el ca și destinul, el se căsătorii pentru a treia oară, dar și cea de-a treia soție muri.

— Asta nu înseamnă, spuse pastorul, că am să las asigurarea să-mi ia toți banii pe care i-am vărsat. Și, la 83 ani se căsătorii cu o tânără de 20 ani, care avea toate șansele să-i încaseze asigurarea.

Pastorul muri în sfârșit și tânăra lui văduvă a încasat, — așa după cum a dorit-o soțul ei mai vârstnic, prima de asigurare.

Știați că...

Fiecare regiment englez, fiecare vas de război are o „mascotă“, un animal pe care oamenii îl consideră aducător de noroc. Un regiment de lănceri, înapoiat deunăzi din Africa de sud, și-a făcut întoarcerea solemnă la Colchester. O barză pășia, grav, alături de soldații din primele rânduri.

Se semnalează din Padella (Portugalia) cazul unui individ care n'a dormit de trei luni.

Antonio Cuez suferă cu bărbăție această insomnie prelungită. În timpul zilei el continuă ca și înainte, să conducă o trăsură de piață; nopțile și le petrecea privind imobilele în construcție.

Un mare agricultor din San Jose (California) a cumpărat 500 de maimuțe domestice pe cari vrea să le dăreze în culesul prunilor. Cuadrumanele vor purta botnițe în orele de lucru.

Procesul care este în curs în Spania între familia contelui de Torres-Cabrera și a marchizului Siana ducează de 388 ani.

La Johannesburg (Africa de Sud) negresele fac să circule o petiție prin care cer Consiliului Legislativ abdicarea legii care interzice că sălonia între albi și oamenii de culoare.

Opt șefi indigeni din insulele Caroline, aduși în Statele Unite pentru a-și de seama de puterea și măreția țării, au înnebunit după ce s'au îmbătat în cursul unei petreceri publice.

Și fiindcă veni vorba de negri, adăugăm că un ocaș din această rasă, anume Silas Ward, deținut de 15 ani într'un penitenciar al Statului Newyork, a început să-și schimbe culoarea. Jumătate din fața lui a devenit albă. Acest caz

de decolorare e foarte interesant, însă destul de des.

Să fie găscă o pasăre de pradă? Într'un sat din Olanda, un cârd din aceste sburătoare a atacat doi copilași cari culegeau flori la marginea unei câmpii. Unul din ei și-a pierdut ochii, smulși cu lovituri de cioc, iar celălalt a rămas desfigurat pe viață.

DISCUTIE

Ea: — Am impresia câteodată că ai dorit să mă fi măritat cu alt bărbat.

El: — Vorbești prostii! Știi bine că eu nu dușmănesc pe nimeni.

— Să-ți fie rușine! Ai fost văzut de trei ori noaptea îmbrășișând un felinar.

— Ai fi preferat să îmbrășișezi o femeie?

— Nevesti-ți l-a reușit prima mâncare pe care a gătit-o.

— Nu mă mai întreabă! Până și cartea de bucate s'a ars.

— Stai prost cu pulsul. Mergă prea încet.

— Nu face nimic, d-le doctor. Nu mă grăbesc.

Jorj e logodit. Logodna s'a desfășurat.

— Din ce motiv, dragă Jorj? Îl întreabă un prieten.

— Logodnica mea a avut îndrăzneala să ceară informațiuni asupra mea.

— Și din cauza asta ai desfășurat logodna?

Jorj suspină:
— Nu eu ci logodna mea.

GLAS LĂUNTRIC

În cursul unei certe conjugale.

Ea:
— Un glas lăuntric îmi spune...

El, speriat:
— Pentru Dumnezeu, măi ai și un glas lăuntric?

Atențiune!

Marele depozit de sobe de teracotă și articole de faianță

On. public este rugat să acorde binevoitorul său sprijin acestei întreprinderi — Proprietar: **TRAIAN GIVULESCU**
Arad, Bul. Reg. Ferdinand No. 50.

Cumpărați dela întreprinderea românească din Bul. Regele Ferdinand 50, unde este

Complimente

Fetița mea tu ai talente
Și calități echivalente
Din cașe mâini inteligente
Ar scoate lucruri excelente,
În glasul tău tresar accente
De simfonii corvalescente,
În rest ai ritmuri somnolente
Când vii în legături ardente
Cu ochii, — flacări turbulente
Umbră de cearcăne recente
M'apucă doruri inderente
De îmbrășișări adiacente
Și mâinile îmi pornesc urgete
În variabile tangente
Pe formele-ți omnipotente
În cari dorm porniri latente
Când raze transcendente
Coboară 'n parte abundente
Privind cu aiutele demente
Sint că m'apucă fatalmente
Mirajul părților absente.

ION ANTON

A apărut — volum Incrustări pe răz jul veacului

poezii de

TRAIAN RUSSU-ȘIRIANU

„Ediura Noastră“ București

ATENȚIUNE!

Domnii depozitari și vânzătorii cari nu primit spre vânzare darul „Iuân Nojia“, sunt rugați să ne înapoia de urgență exemplarele nevândute și a ne trimite listul celor vândute.

DESPRE NEGRESE

Un simpatic bunic din Arad plimba într-o zi de toamnă nepot al său pe malul Mureșului. În drum întâlnește o negresă.
— Ia uite-te, bunicule cum e femeia aceea — strigă el mirat.

— E o negresă — răspunde bunicul.

— Dar ce are bunicule?

— Nimic. Toate negresele negre.

— Bine, dar e neagră și corpul?

— Firește, Ionel. Tot corpul e negru.

Atunci copilașul privind de candoare:

— Da? Și de unde știi tu, bunicule?

ȘTRENARUL

Un puști simpatic se prezentă unui vânzător de floricele din Corso:

— Dă-mi de patru lei și 16 lei restul...

Polul ți-d aduc mâine.

RĂSPUNS

Invățătorul explică:

— Pe o șosaa de 500 metri, doi motocicliști merg unul cu viteza de 100 km, celălalt cu 120 km.

Unde se întâlnesc?

Un elev:
— La spital, domnule!

POȘTA REDACTIEI

Vrent, n'am putut publica riakul tot fiindcă era prea Hălmagiu.